

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Minunile credinții adevărate.

În mijlocul atâtor rele și năcazuri neîntrerupte din vremurile de azi — în cari trăim noi, este o dulce mângâiere pentru noi creștinii adevărați a ne odihni și liniști în sfânta noastră credință creștinească. Aceasta este o privilegiu minunată, care de nouăsprezece veacuri se repește între noi, și care în vreme ce mărturisește dumnezeirea sfintei noastre religii, ne umple sufletul de bucurie și de veselie. Aceasta privilegiu, ce stârnește mirare adâncă și lovește chiar și pe însăși vrășmași Catolicismului, este *Unitatea Credinții Catolice*.

Dacă aceasta credință — ce suntem fericiți a o ține — ar fi toată lumină, toată limpezime, ușor s'ar pricepe această legătură de suflete atât de multe, dar sfânta noastră credință este aproape întunecime. De fapt, ce ne învață ea? Ne învață — că este un Dumnezeu în trei persoane deschilinite, osebite, asemenea între ele, și cari cu toate acestea sunt un singur Dumnezeu; că toți oameni se nasc vinovați, fiii mâniei, vrășmași lui Dumnezeu și păcătoși în cel dintâi părinte, în Adam; că a doua persoană din dumnezeire s'a făcut om în sânul unei preacurate și preasfinte Fecioare; că acest Dumnezeu făcut om, a mu-

rit, a înviat, și petrece cu noi acoperit sub formele pâinei și ale vinului . . . Mai încolo ne învață, că este un Raiu pentru cei buni, un Iad pentru cei răi, un Cap văzut în Biserică, care nu poate greși în lucrurile credinții, și apoi atâtea alte taine . . .

Ei bine, acestea lucruri necuprinse, nepricepute de mintea omenească, pe cari lumea le-ar numi absurdități, unesc sau împreună între oală trei sute de milioane de oameni, și nu numai îi unesc în unitatea luminei, ceea ce singur ar fi un lucru minunat, ci îi unesc în unitatea credinții oarbe, în credința necuprinsă, nepricepută de minte omenească . . .

Noi creștinii catolici avem taine, și le credem, până când cei necredincioși le socotesc pe acestea de absurdități și nebunii, dar cu toate acestea este cu noi unitatea în peste trei sute de milioane de minți și de inimi. Aceasta credință cu totul puternică, atrage la sine nu numai mintea ci și inimile, și după ce a întemeiat unitatea în pricepere, în minte, alcătuiește unitatea voinții în libertate.

Fără credință, cugetul neputincios chiamă cu de-a silă o putere dinafară: sabia, pușca, armata, în credință însă nu sunt armate, nu este poliție, nu arme, ci o societate foarte mare, universală peste tot locul . . . Cum se intră în societatea aceasta? Prin liber-

tate, adecă ești liber, să întri, ori nu. Vrei să fii botezat? Voesc! Și cum poți eși din aceasta societate? Tot prin singură voința. Astăzi ești catolic, mâne te faci pocăit, nazaren, sâmbătar, voi alt ceva, ești slobod, dacă nu înaintea lui Dumnezeu, de bună seamă înaintea oamenilor. Biserica te amenintă numai cu o pedeapsă, pedeapsă de vrednicie și cinste de care se folosește foarte rar, adecă are drept să-ți spună: Tu te lapezi de mine, ei, bine, și eu mă lapăd de tine; tu ai eșit din societatea catolică, deaceea a eu închid ușa după tine; însă nu o închide așa de tare — încât cel eșit să nu se mai poată întoarce.

Între aceste împrejurări — între cari nici o altă societate n'ar putea sta, societatea catolică trăește și stăpânește, împărțând cu mărire peste trei sute de milioane de voințe, atât de puternic este spiritul de credință — ce însuflește Biserica.

La o seamă de înși această privește li se va părea de bună seamă prea vechiă pentru ca să pătrundă mintea. Pricepem, aceasta privește are o scădere, aceea scădere ce o are Soarele, că răsare în fiecare dimineață . . .

Dați închipuiți-vă, că unul dintre marii înțelepți ai păgânătății, de ex. Platō, ori Socrate, ori Aristotele — cari cu toată înțelepciunea lor n'au putut întemeia decât câte o școală — ar intra în una dintre Bisericile noastre chiar în minuta în care poporul creștinesc rostește: *Cred întru unul Dumnezeu . . .* închipuiți-vă că s'ar uita la mulțimea aceea de prunci, bărbați, femei, bătrâni — uniți în preainaltă lumină a acelei unități a lui Dumnezeu, pe care ei au fost întrezărit-o, dar nu au cutezat să o desvălească, socotind că poporul nu este în stare să o priceapă, oare nu

ar rămânea înmărmuriți, cuprinși de cea mai mare mirare? Mai închipuiți-vă apoi că ascultând mai încolo minunatul simbol de credință — care umple biserica cu dulci armonii — aude celelalte cuvinte: *Cred... întru unul Domn, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Unul-născut... întrupat... din Maria Fecioară . . .* Cumpănind el unitatea sau unirea sufletelor în aceasta taină în lumina neapropiată și mai pe sus de fire, sufletul lui pătrunzând în această a doua taină, de bună seamă ar cădea în genunchi și s'ar închină din adâncul sufletului!

Și în sfârșit când ar auzi cuvintele din Simbol: *Cred... întru Una, Sfântă, Catolică și Apostolică Biserică . . .*, văzând atunci nu numai unirea spiritelor, ci și unirea aceea minunată a sufletelor, a conștiințelor, a vieților în libertatea de obște, de bună seamă ar zice nu numai atâta: „Trebuie ca un Dumnezeu să se scoboare pe pământ, ca să învețe pe oameni“. — ci el ar fi silit să zică: Acel Dumnezeu a venit, a învățat pe oameni să cunoască cărarea mântuirii, calea adevărului, viața vecilor, eu îl cunosc pe El, mă închin Lui, și și-ar împreuna glasul lui cu glasul tuturor catolicilor. strigând: *Cred întru unul Dumnezeu . . .*

Să ținem dară cu tărie la aceasta Sfântă Biserică a noastră, să ne mândrim că fericiți suntem și noi a ne număra între celea preste trei sute de milioane — dintre credincioșii Bisericii adevărate a Domnului și Dumnezeului și Mântuitorul nostru Isus Hristos! Să suferim ori-ce în lumea această, decât să ne deslipim dela sânul acestei Mame dulci și iubitoare, care este Biserica creștină catolică . . . Dușmanii ei sunt mulți și umblă ca leii răcnind să ne abată, să ne amăgească, să ne zmulgă din sânul ei! Fiți trezi, privighiași și vă rugați!

Din catechism.

48. Cum s'au numit oamenii cei dintâi pe cari i-a făcut Dumnezeu ?

Oamenii, cei dintâi pe cari i-a făcut Dumnezeu s'au numit Adam și Eva.

Din Sfânta Scriptură știm că Dumnezeu a zidit trupul lui Adam din pulberea pământului și i-a suflat suflet de viață, iar din coasta lui Adam a zidit pe Eva, femeia lui.

Aceia, cari nu vreu să creadă, că este un Dumnezeu real, personal, care a zidit toate, aceia spun că omul purcede dela animal.

Aceasta învățătură, care n'are alt scop decât să restorne credința creștină, este pe cât de fantastică, pe atât de monstruoasă.

Noi știm, că din piatră nu se face plantă, și din plantă animal și din animal om, noi știm că tot ce se în lume se naște în lume, se naște dintr'o sâmânță a vieții, tot ce se produce este asemenea ființei care la produs.

Cunoaștem aproape 25.000 specii de plante și animale, pe fiește carele cu organisme individual bine definite, și nici una din cele cunoscute nu are caracterul de o formă de tranziție dela o specie la alta.

Principiul stabilității, prin care nimic nu se transformă fără cauze suficiente, este valabil și în afinătățile chimice a materiei, prin urmare întreaga ipoteză a descendenței este în flagrant conflict cu legea causalismului, punându-se în locul legilor naturale împlinirea oarbă, care ar fi după aceasta ipoteză legea universului!

Văzând că unii oameni preferă să fie descendenții dobitoacelor decât fapturnile mânilor lui Dumnezeu, ne aducem aminta de psalmistul când spune că: „Omul când este onorat

nu bagă în seamă și să face ca dobitoacele și asemenea acelora.”

Dumnezeu numai o singură păreche de om a zidit și dela aceea s'au născut toți oameni, cum spune apostolul (Faptele 18, 26.) „Și a făcut dintrun sânge tot neamul omenesc, să locuiească pe toată fața pământului.”

A fost destul o păreche de oameni se impopuleze pământul. În Europa în mediu-familiiile au câte patru prunci, în aceasta proporție dacă rășboaie boli și accidente nu ar împuțina oamenii, în decurs de o mie de ani ar fi de două ori atâta ca și câți sunt azi.

Sfânta scriptură ne învață, că protopărinții noștri după ce au fost scoși din paradis, au trăit în Asia și întru adevăr tradiția tuturor popoarelor precum și urmele istorice pun leagănul neamului omenesc în Asia, de unde au trecut peste tot pământul însă până azi nici unde nu trăiesc rassele omenesli așa mestecate ca în Asia, iar în afară de Asia nu s'au găsit urme care ar indica se căutăm aiurea leagănul neamului.

Deosebirea rasselor omenesli se nu slăbească în noi credința în biblia ce privește deosebirea rasselor după culori, știm că toți oamenii fără deosebire sa nasc cu piele roșie, care culoare după naștere se schimbă după climă, nutremânt, mod de trai și altele.

Și științele comparative a limbilor în ce măsură progresează, în tăresc teza sfintei scripturi despre originea unitară a neamului omenesc.

Ce privește întrebarea de când locuiesc oameni pe pământ, sfântii părinți a apusului se țin de textul hebraic a sfintei scripturi după care până la Hristos numără patru mii de ani, iar părinții resăritului după traducerea alexandriniana numără dela Adam până la Hristos cinci până șapte mii de ani. În tot cazul până în ziua de azi nu s'a potut găsi o singură dovadă despre o vârstă, care ar trece peste 5—7 mii de ani a omului pe pământ.

SS. MM. Emil și Stratonice — 13 Ianuarie — au suferit martiriul în Singidun (Simeđria, Semlin, Zimony lângă Dunăre) la începutul secolului al patrulea sub imperatul Liciniu (308 d. Hr.)

Ermil era diacon, iar Stratonice ostaș, dâșșii erau amici buni și se îndemneau unul pre altul a se perfecționa în virtuțile creștinești. Liciniu imperatul păgân fu învins de Constantin cel mare apărătorul creștinilor în 315 pentru aceea Liciniu a început a persecuta pe creștini și ai scoate din diregătorii. Curtenii lui ca să-l măgulească, în continuu au cercat după creștini, pre cari apoi aducând înaintea împăratului, acela îi ucidea. Astfel a fost prins și Ermil și dus înaintea împăratului și a fost provocat să se inchine idolilor, dar dâșșul a răspuns, că dumnezeii aceia și de ar slugi lor nu ar ști aceasta, că sunt făcuți din lemn și din piatră, pentru aceste fu palmuit și aruncat în temniță.

În închisoare s'a rugat lui Dumnezeu să-i dea lărie, și o voce din cer i-a adus mângăiere și incurăjare. A treia zi scotinduse pe lângă toate silințele diregătorilor, a ramas statornic în credința creștinească, drept aceea a fost bătut și iarăși dus în temniță. Păzirea temnitei s'a concretizat ostașului Statonic, care era creștin, fără a ști de aceasta mai marii lui, și era amic bun cu Ermil, cu care adeseori a fost la sfintele slujbe, dar n'a cutezat a mărturisi credința sa în public. L'a compătămit din inimă pre amicul său, dar a tăcut, iar Ermil cânta în temnița Psalmul 26: „Domnul e lumina mea și mântuitorul meu, de cine mă voi teme? Domnul e scușitorul vieței mele, de cine me voi înfricoșa?” Și abea a gătat cântarea, temnița s'a umplut de lumină mare. Dumnezeu adeseori a mângăiat încă în vieață pre servii sei, ca să-i facă tari în credință, ca să vadă

ce bucurie și ce fericire îi așteaptă pre dâșșii pentru că au iubit pre Dumnezeu până la moarte.

Ermil fiind scos iară din temniță, a fost bătut crunt și încă pe pânțece, văzind aceste Stratonice a mărturisit și dâșșul că este creștin și că vrea să se împărtășească în durerile amicului său. Și dâșșul a fost deci torturat, și în chinurile sale se ruga lui Dumnezeu.

În urmă fură ambiii înc'o dată provocăți a se inchina idolilor, dar rămânând statornici în credință, la sa zis, că vor fi aruncați în Dunăre. La ce Ermil a răspuns: „Dacă am împărțit laolaltă ca amici buni torturile, se cuvine ca să ne împărtășim și de bucurie laolaltă.” Ambii fură legați într'o mreșă și aruncați în Dunăre, trupurile lor a treia zi au fost aruncate pre țermure și creștinii i-au îngropat între cântării sfinte. Acești Sfinți martiri au venit cu armatele imperiale în Dacia și cu drept cuvânt putem zice că sunt martiri români.

Din viața Sfinților Martiri Ermil și Stratonice se învățăm ca să ne însoțim și noi numai cu cei buni, și să ne alegem amicii dintre cei cu năravuri bune, și ca amici să ne îndemnăm unul pre altul a păstra credința cea adevărată, dar să ne învățăm a ști suferi unul pentru altul și a mângăia unul pre altul în năcazuri.

Bibliografie. A reapărut revista bisericească „Cuvântul Adevărului” sub îngrijirea părinților baziliți Bixad (jud. Satu-Mare). Apare trimestral. Prețul anual 200 Lei. O recomandăm călduros.

Calendar săptămânal.

9—15 Ianuarie 1927.

9. Dumineca. după Botez. (Ev. dela Mateiu, 4, 12.) M. Polieuct † 259. d. Hr.
10. Luni. P. Grigorie † 396 d. Hr.
11. Marți. C. Teodosie.
12. Mercur. M. Tatiana — 222 d. Hr.
13. Joi. M. Ermil — 315 d. Hr.
14. Vineri. Păr. din Sinai † 299 d. Hr.
15. Sâmbăta. C. Pavel Teb. † 340 d. Hr.